

meget. Det var jo kun det, jeg bemærkede. Naar Ministeren alligevel har sin Tanke henvendt derpaa og vil gøre noget for de almindelige Arbejdere, er jeg ham meget taknemmelig derfor.

Ellinger: Det ærede Medlem, som nysatte sig, bemærkede før, at han vilde udtale sig med større Klarhed, end vi andre havde gjort. Det er en Klarhed, som den ærede Minister aabenbart ikke ganske paaskønnede. Flere af det ærede Medlems Udtalelser kunde friste mig til nogle Bemærkninger, men jeg skal indskrænke mig til at udtale et Par Ord i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser. I Lørdags tillod jeg mig at fremsætte den Tanke, at man skulde gaa helt bort fra Overførsterstillingen og gaa til Ansættelsen af en Skovdirektør. Jeg henviste blandt andet til, at den for 33 Aar siden har været oppe her i Folketinget, og fra forskellige Sider i Forstetaten har jo Spørgsmaalet om en Ledelse af Statsskovvæsenet netop paa denne Maade været drøftet inden for denne Aarrække. Jeg skal tillade mig at nævne, at der vistnok for 5—6 Aar siden blev nedsat en Kommission af 3 Overførstere og 3 Skovridere for at tage Spørgsmaalet om Ordningen af den øverste Administration af Statsskovvæsenet under Overvejelse. Saa vidt jeg ved — men det ved den højtærede Minister maaske bedre — delte denne Kommission sig i to lige store Dele, idet de tre Overførstere mente, at man burde bibeholde Overførsterinstitutionen, hvorimod de tre Skovridere mente, at man skulde gaa til en anden Ordning. Den ærede Minister har ganske sikkert Ret i dette, at hvis man beholder Overførsterinstitutionen som nu, vil det være umuligt at gaa ned under to Overførstere, og det kan endda maaske blive besværligt nok. Men den Tanke, jeg fremførte med Hensyn til Skovdirektøren, forudsætter, at Overførsterinstitutionen helt skulde bortfalde. Ellers faa vi let et endnu større Omsvøb, end vi allerede have. Meningen er, at Skovdirektøren skal sortere direkte under Ministeren, at en Del af Administrationen, som nu hviler i Ministeriet, skulde henlægges under Skovdirektøren, at han skulde være Skovridernes, Skovdistriktsbestyrernes umiddelbare foresatte, hvorved der vilde blive Mulighed for at give Skovbestyrerne en ganske anden Bevægelighed, end de nu have. Det er jo vel bekendt, at man her har et Omsvøbsdepartement, der gør, at Skovriderne i angt højere Grad, end tjenligt er for Sko-

vene, blive Kontormænd. Saaledes er det i Statsskovvæsenet, og det kan aldrig være heldigt. Den udførlige Protokoltilførsel og Skriven frem og tilbage er hemmende for Virksomheden som Skovenbedsmand. Jo mere Skovrideren kan komme ud i Skoven og passe den, desto bedre for Skoven, og jo større bliver ogsaa det finansielle Udbytte. Det er Meningen, at hvis man gik til en Skovdirektør, vilde Overførsterinstitutionen helt falde bort, og sandsynligvis vilde det ogsaa blive billigere.

Det glæder mig, at den ærede Minister med Hensyn til Skovridernes Lønnings-tillæg vil gaa ind paa, at vi gaa over fra de 5-aarige Perioder, som ere foreslaaede, til de 4-aarige, der ere vedtagne for Sorø Akademis Skove. Som jeg sagde forleden Dag, vilde det her paa Grund af Tillæget blive en væsentlig Forbedring af Skovridernes Stilling, om der end ikke bliver noget lige i Begyndelsen. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at høre den ærede Ministers Mening om den Tanke, jeg fremsatte om, at der paa de Distrikter, hvor der virkelig er Salg i større Stil af Skoveffekter, skulde en af Skovfogderne være en Forstkandidat, som der kunde faa en praktisk Uddannelse, og som paa Grund af sin teoretiske Uddannelse, som Skovfogderne desværre ikke have, kunde være Skovrideren til stor Nytte. Han vilde ogsaa paa den Maade blive godt skikket til at overtage et Skovridereembede.

Jeg vilde endelig gerne berøre et Punkt, som en anden æret Taler omtalte, nemlig Aldersgrænsen. I Særdeleshed i en lille Etat som denne har jo dette, at en Embedsmand kan sidde til han bliver henimod 80 Aar og endda mere i sit Embede, en overordentlig stor hemmende Indfyldelse paa Avancementet. Men ikke alene i denne Etat, men ogsaa i al Almindelighed vilde det vel ikke være uheldigt, om man accepterede en lignende Ordning, som den, der, saa vidt jeg ved, er til Stede i Sverige. Overført paa danske Forhold, vilde det blive saaledes, at ikke alene kan en Embedsmand tage sin Afsked, naar han bliver 70 Aar, men han skal ogsaa tage sin Afsked, medmindre han modtager Opfordring fra Ministeriet til at fortsætte, og da kan han fortsætte endnu i to Aar, men saa skal han gaa af, medmindre han modtager en Opfordring fra Kongen om yderligere at blive i Embedet. Saa kan han blive f. Eks. til han er 75 Aar. Jeg tror, det er en overmaade god Maade, paa hvilken man kan blive af med